

דורית שילה

המשאיות של ד"ר אברמוביץ'

מחזה קצר בשלוש תמונות

הדמויות:

ד"ר אברמוביץ'

הרזה – בחורה כבת עשרים וארבע

הדתייה – אישה כבת ארבעים

לועסת המסטיק – אישה כבת שלושים

האישה בשחור – אישה כבת שלושים

(במה ימין: הדתייה, לועסת המסטיק והאישה בשחור יושבות על הכיסאות בחדר ההמתנה של קליניקה רפואית. מעל ראשן יש מסך טלוויזיה גדול המקרין קליפים מתוכנית הריאליטי "הישרדות". לצד הכיסאות בר מים עם כוסות פלסטיק.
במה שמאל: חדר רופא ובו מיטת טיפולים, שולחן כתיבה ושני כיסאות משני צדי השולחן)

תמונה 1

(צד ימין של הבמה מואר. צד שמאל חשוך. הדתייה מתעסקת בעגלת תינוק. לועסת המסטיק בטלפון הנייד שלה. האישה בשחור מחזיקה כוס קפה חד־פעמית ונועצת מבט ממושך במסך הטלוויזיה. נראה שהן ממתונות הרבה זמן)

הדתייה: כמה זמן! (אחרי השהיה) מי נכנס עכשיו?

האישה בשחור: לא שמת לי לב.

הדתייה: את מחכה הרבה זמן?

האישה בשחור: חצי שעה, משהו כזה.

הדתייה: אני חושבת שאני אחרייך. תסלחי לי שאני שואלת, זה ייקח לך הרבה זמן? באת רק

לסגור או שיש איזה סיבוך?

האישה בשחור: (במבוכה) רק לסגור. זאת אומרת, אני מקווה שאין סיבוך. לא נראה לי שיש

אצלי בעיה. למה? לך יש בעיה?

הדתייה: קצת כואב לי פה. (מצביעה על נקודה בבית החזה מעל החיבור של השדיים)

(לועסת המסטיק מסובבת הראש ומתעניינת בשיחה)

לועסת המסטיק: איפה כואב לך?

הדתייה: כאן. (מצביעה על נקודה מעל החיבור של השדיים) אבל זה בא בגלים.

לועסת המסטיק: כנראה נתקע לך משהו בטבעת. תבקשי מד"ר אברמוביץ' שיפתח לך קצת,

וזה ישתחרר.

הדתייה: מה, באמת? ככה הוא פותח וסוגר?

לועסת המסטיק: איפה את חיה? מתי עברת את הניתוח?

הדתייה: לפני שנה.

לועסת המסטיק: ואף פעם לא באת לפה כדי לסגור את הטבעת?
הדתייה: הייתי פעם אחת. הוא הזריק לי קצת מים לדבר הזה שהוא שם לנו בנייתו ומאז אני בסדר. ברוך השם, לא הייתי צריכה לחזור.
לועסת המסטיק: נו, ורזית?
הדתייה: בשלושה חודשים הראשונים עשרה קילו. אחר כך נעצר.
לועסת המסטיק: אפפף, אז מה עשית בזה? (חוזרת להתעסק בטלפון הנייד שלה) (שתיקה כללית)
האישה בשחור: אז התור של מי עכשיו?
הדתייה: לא שלך?
האישה בשחור: אני כבר לא בטוחה.
(הרזה נכנסת לבמה, מתיישבת קרוב לדתייה ומתייפחת בשקט. עוצמת הבכי עולה לאט-לאט. כולן מסובבות את ראשן אל הרזה. שותקות)
הדתייה: מה קרה, חמודה? למה את ככה?
הרזה: כואב לי בטבעת וכבר יום שלם אני לא מצליחה לשתות כלום. הכול עולה לי למעלה, בבקשה, תנו לי להיכנס עכשיו. אני מוכרחה.
לועסת המסטיק: מותק, כולם פה חסומות וכולם פה מקיאות.
הרזה: את, יש לך מסטיק, אני אפילו את הרוק שלי לא מצליחה לבלוע. חייבת שהוא ישחרר לי קצת את הטבעת.
לועסת המסטיק: היא חייבת! גם אני חייבת הרבה דברים. מה את חושבת, שלי עובר שם משהו? שום כלום. מה אני בסך הכול מבקשת? סלט! אם את שואלת אותי עכשיו מה אני הכי רוצה, אז התשובה היא סלט. לפעמים אני דוחפת מלפפון ועגבנייה לבלנדר, מרסקת הכול ושותה עם קשית. זה דוחה, אבל יש לזה לפחות ריח של סלט.
(הבכי של הרזה מתגבר. לועסת המסטיק מוציאה את המסטיק הישן מהפה ומחליפה בחדש)
לועסת המסטיק: (לעצמה) יופי, בסוף היא תיכנס לא בתור שלה, גם כן.
(הדתייה ניגשת לחבק את הרזה)
הדתייה: די, די, מתוקה. לאט-לאט הכול יסתדר, בעזרת השם. הנה, תראי אותי. יש לי סבלנות, אני מרגישה טוב מאוד, אוכלת לאט-לאט, בעדינות, והכול עובר.
לועסת המסטיק: (מסוננת מבין שיניה) בטח הכול עובר, זאתי, זאת פעם ראשונה שהיא באה לאברמוביץ' שישגור לה.
הרזה לדתייה: והאוכל לא עולה לך למעלה?
הדתייה: קצת, אבל זה ברוך השם מסתדר. כשאני אוכלת עם הילדים אז לפעמים אני חוטפת מהר-מהר, ואז זה נתקע.
הרזה: וואו, איך זה כואב. עשיתי את הניתוח לפני שלוש שנים ועד עכשיו לא התרגלתי. לפעמים בא לי להגיד לאברמוביץ' שיפתח את הטבעת לגמרי, שישחרר לי, אבל אני מתה מפחד להשמין.
לועסת המסטיק: שאף אחת פה לא תבלבל לי את המוח. כולם פה מקיאות, מי שאומרת שהיא לא היא שקרנית. שלושים ושבע קילו ירדתי, וזה רק בגלל שהוא סגר לי הטבעת ככה שיצאה לי הנשמה מהאזניים. אני מקיאה כמעט כל מה שאני אוכלת ועדיין אני לא רזה. הלזואי והייתי נראית כמוך, ככה עלה נידף. אז את לא בולעת את הרוק, ביג דיל. תכלס, בינינו, לא שווה את זה?

הרזה והדתייה מופתעות ומשתתקות. האישה בשחור מפנה שוב את ראשה לעבר מסך הטלוויזיה שבו נראית בחורה חטובה ושזופה, בנדנה אדומה לראשה, מיסירה מבט אל המצלמה ומתחתיה הכתובית "באמא שלי, בחיים לא הייתי מאמינה שאני מסוגלת להכניס דבר כזה לפה". אחר כך נראים פלאשבקים של אותה בחורה, כלואה בתוך אקווריום ענק מזכוכית, מלא במקקים וחרקים, כשהיא קופצת על מקומה בזעזוע)

האישה בשחור: (מצביעה לעבר המסך) **תראו!** (אחרי הפסקה) **מעניין אם ג'וקים עוברים בטבעת.**

לועסת המסטיק: (צוחקת בקול רם) איזה קרועה. אני בטח הייתי מבקשת מההפקה לטחון לי את הג'וקים בכלנדר ולהביא לי עם קשית.

האישה בשחור: אידיויטים כולם בהפקות הריאליטי האלה, אם היה להם שכל הם היו באים לפה ושמים מצלמות במקום הטלוויזיות. הריאליטי הכי טוב בעולם מה שהולך כאן.

לועסת המסטיק: וואלה, וכל פעם שמישהי רצה לשירותים מדיחים אותה.

הדתייה: למה ככה, בנות? אתן לא רואות שהיא סובלת?

(שתיקה. לועסת המסטיק חוזרת לטלפון הנייד שלה. האישה בשחור חוזרת לשתות קפה ולצפות בטלוויזיה)

תמונה 2

(צד שמאל של הבמה מואר. צד ימין חשוך. ד"ר אברמוביץ' והאישה בשחור יושבים משני צדי השולחן)

האישה בשחור: שלום ד"ר אברמוביץ'.

(ד"ר אברמוביץ' כותב משהו. לא מרים את ראשו מהדף)

האישה בשחור: תראה... באתי כי אני לא יורדת במשקל. ניתחת אותי כבר לפני שנתיים, אני כל הזמן סוגרת עוד קצת ועוד קצת את הטבעת, אבל המשקל תקוע, לא מצליחה לרזות.

אברמוביץ': (מרים את הראש ומוריד אותו שוב לדף) **מוצקים עוברים?**

האישה בשחור: סליחה?

אברמוביץ': אם את אוכלת אוכל מוצק את מצליחה לבלוע, או שהוא נתקע לך בטבעת?

האישה בשחור: תלוי מתי. יש ימים ככה ויש ימים ככה.

אברמוביץ': כמה את שוקלת?

האישה בשחור: אני לא יו... מזמן כבר לא...

אברמוביץ': בואי תעלי על המשקל.

(האישה בשחור מורידה נעליים ועולה על המשקל. אברמוביץ' שוקל אותה)

אברמוביץ': (מישיר מבט באישה בשחור) **את יודעת שאת פושעת, נכון?**

האישה בשחור: סליחה?

אברמוביץ': את עבריינית של אוכל. כדאי שתפסיקי לאכול. בואי תשכבי. נטפל בזה מיד.

(האישה בשחור קמה, פורמת שני כפתורים עליונים בחולצתה ונשכבת על מיטת הטיפולים.)

אברמוביץ' ממלא מזרק במים ומזריק את הנוזל מעל לשדיים) הנה, סגרנו עוד קצת, עכשיו

אוכל מוצק כמעט לא יוכל לעבור.

(אברמוביץ' הולך לשטוף ידיים)

האישה בשחור: (מתיישבת. יורדת ממיטת הטיפולים. מכפתרת את חולצתה, נועלת נעליים,

נשאלת (לעמוד) מה זאת אומרת "תפסיקי לאכול"? אתה מתכוונת שאוריד כמויות?
אברמוביץ': לא לא. את שומעת מה אני אומר לך? את צריכה להפסיק לאכול. בכלל! ביום
הראשון יהיה לך קצת קשה, גם ביום השני, אבל אחרי כמה ימים את תתרגלי. חודשיים-שלושה
בלי לאכול. פשוט – בלי לאכול כלום. תשתי מים, וזהו. רק ככה תוכלי לרזות, שום דבר אחר
לא יכול לעזור לך.

האישה בשחור: (מתיישבת על הכיסא, המומה) ומה אני עושה עם האוכל שיוצא לי מהאף
באמצע הלילה? אתה יודע שזה קורה כשהטבעת סגורה לגמרי, נכון?
אברמוביץ': אם תפסיקי לאכול לא יצא לך אוכל מהאף.

האישה בשחור: ועד שאפסיק?

אברמוביץ': לפני שאת הולכת לישון תשכבי חצי שעה על הבטן. מה שנשאר לך שם בבושט
מעל הטבעת יעלה, ואז תלכי ותקיא את זה, ויהיה לך לילה שקט. עכשיו לכי, שתי שתי כוסות
מים וחכי בחדר המתנה, תראי שהמים עוברים לך. אם לא, תחזרי ונפתח קצת.

תמונה 3

צד ימין של הבמה מואר. צד שמאל חשוך. האישה בשחור ניגשת אל בר המים ומוזגת
לעצמה מים בכוס פלסטיק שקופה. מתיישבת על כיסא בסמוך. רק לועסת המסטיק נמצאת
בחדר ההמתנה)

האישה בשחור: איפה כולם?

לועסת המסטיק: (מרימה את ראשה מהטלפון הנייד שלה ומורידה אותו שוב) נכנסו אחרייך.
חוץ מזאתי הרזה שגנבה לך את התור.
(שתיקה)

לועסת המסטיק: אז מה? הוא סגר לך עוד קצת?

האישה בשחור: כן. ומה איתך?

לועסת המסטיק: גם אני מחכה לסגור. משתגעת מהשמננות הזאת שלא עוזבת אותי. כמה
סבלנות צריך, תגידי לי? כמה סבל?

האישה בשחור: מה, באמת את מקיאה כל הזמן?

לועסת המסטיק: חופשי. את לא?

האישה בשחור: בעיקר בלילה, כשאני שוכבת במיטה...

לועסת המסטיק: ססססססס. (משתתקת) תראי אותי, שלושים ושבע קילו אחרי הניתוח
ועדיין שמנה. איך אפשר להיות ככה? אין אוכל, אין שינה, אין בעל, אין אושר. העולם שייך
לרזות ואותי שכחו בסיבוב.

האישה בשחור: לי פחות חשוב איך שאני נראית.

לועסת המסטיק: את רצינית?

האישה בשחור: כן, נו, את יודעת. בריאות וזה. חשבתי להיכנס להיריון אבל איפה יהיה כאן
מקום לתינוק עם כל השומן הזה? (מצביעה על בטנה)

לועסת המסטיק: תכלס.

(שתיקה)

לועסת המסטיק: תגידי... נפגשנו כבר פעם, לא?

האישה בשחור: כן. נדמה לי. לפני כמה חודשים.

לועסת המסטיק: (קמה, מתיישבת ליד האישה בשחור, מסירה גרגיר אבק מהחולצה שלה) היינו ביחד כאן בחדר כשהאחות קראה לנו "משאיות", נכון?
האישה בשחור: (מעוותת את שפתיה לחיוך) המשאיות של אברמוביץ', היא אמרה. היא הלכה מפה לפה עם עוד אח וצעקה עליו, "כשצריך להכניס את המשאיות של אברמוביץ' לחדר ניתוח תבואו שניים, אחרת לא תצליחו לגלגל את המיטה עם השמנות האלה."
לועסת המסטיק: (פוערת את פיה כדי לומר משהו אבל משתקת. לבסוף היא פולטת): ססססססס.

(לועסת המסטיק משפילה את מבטה. האישה בשחור בוהה בכוס המים)
האישה בשחור: נכון הרגעים האלה יפים, אחרי שאברמוביץ' סוגר את הטבעת?
לועסת המסטיק: מה יפים?
האישה בשחור: את לא מרגישה שאת נורמלית? מי שמסתכל עלייך יראה אישה שאפילו כוס מים לא גומרת. גם לא כוס קפה. ככה בעדינות נוגסת בחצי עוגייה. זה מרגיע, לא?
לועסת המסטיק: מרגיע אותך לשחק בכאילו?
האישה בשחור: למה לא? הרי אני לא סתם משאית, אני מערבל בטון. מערבל בטון ארוכה ונוצצת. גם את. הנה, תכף נכניס להילוך גבוה, נעשה חארקות, (עושה קולות חריקה) נשאר כאן בחדר ההמתנה את כל המשאיות לדורותיהן – ונטוס מכאן.
לועסת המסטיק: (מחייכת) בחיי שאת קרועה.

האישה בשחור: (בקול שהולך ומתגבר) אנחנו משאיות שמשנות צורה, כמו רובוטריקים, עם זרועות רחבות ורגליים מוצקות, ויחד אנחנו נכסה את כל הרעים. אנחנו משאיות כול-יכולות: עוזרות לזקנים, מצילות חולים, מנחמות אבלים. אין דבר שאנחנו לא יכולות לעשות, חוץ מלהפטיק לאכול, כמובן. אבל את רואה את כל קפלי השומן האלה? הם ייהפכו לצירים וברגים נוצצים והמנוע שלנו יתניע בוואן-ואן-ואן של מכוניות מירוץ. ואנחנו נזנק מכאן בקלילות וניעלם.

לועסת המסטיק: לאן ניעלם?
האישה בשחור: נברח לאוטוטרדות הרחבות והארוכות של אמריקה במהירות של מטוס סילון. כשנתרוקן, נעצור לתדלק וננוח לצד נהגי משאיות אדומי צוואר ומקועקעי זרועות. ביחד נשתה בירה קרה, נעשן מרלבורו אדום, נאזין למוזיקת קאנטרי שמחה ונקבע להיפגש שוב בעצירה הבאה. ויום אחד, מי יודע, אולי נפגוש סמי-טריילרים חתיכים שגם הם רוצים רק לדהור בכבישים המהירים, וביחד ניסע לנו לאורכה ולרוחבה של היבשת. ואולי באמצע הדרך נאמץ לנו טנדרונים קטנטנים וחמודים שמישהו זנח במגרש גרוטאות. נרחץ אותם במים וסבון, ננגב להם את השמשות, נשקם להם את המנוע ונצרך אותם אלינו לנסיעה.
לועסת המסטיק: (צוחקת) שתהיי לי בריאה.

האישה בשחור: (נרגעת, ממלאת לה כוס מים חדשה ומתיישבת) אבל קודם כול, יש לי עוד כוס מים להוריד פה. נמתין. אנחנו טובות בלהמתין.
לועסת המסטיק: תחכי איתי עד שאכנס?
האישה בשחור: (מניחה את הכוס המלאה על הכיסא שליטה. אוספת את כף ידה של לועסת המסטיק וטומנת אותה בכף ידה) אין בעיה. אני לא ממרת.
לועסת המסטיק: תודה. (מניחה את ראשה על כתפה של האישה בשחור)
האישה בשחור: וחוזן מזה, לאן אני יכולה ללכת? בשעה כזאת המוסכים כבר סגורים.